

מזהה אותך

רק כשאלישבע מטפטפת בטעות מהקפה שלה אני מגלה שהאסיפה הגיעה לשלב הסיום. עוד מעט כבר יגלגלו את המפה ויקברו בה את הפירורים, והחלטות כבדות משקל תקבלנה את החתימה שלי, ואת האחריות.

"ומה בשבילך?" היא לא מוותרת. "רוצה שאטחן לך פולים או אפסטר את החלב? אייבש קנה סוכר או אייצר סטיביה?"

יש כאלו שאוהבות את ההומור של אלישבע ואפילו מזמינות ממנה שתי כוסות קפה, אבל האמת היא שאני פחות מתחברת לזה, וודאי שלא בישיבות הללו.

"לא, תודה, אני לא צמאה עכשיו".

נערה דמיונית דופקת על דלת האולם, נכנסת פנימה ומתיישבת על הלב שלי, היא מתיכה אותו לחתיכות של פעם, כאלו שהתאמצתי לשכוח.

"שלום לך", אני רומזת לה מתחת לקלסר, והיא מבינה ועוזבת. מפנימה מחדש שצמחתי כבר והייתי לאישה, והיום אני בעצמי עובדת סוציאלית, מושיטה יד לילדות ונערות שהאדמה רועדת מתחת לכפות רגליהן.

כמוני, פעם.

"שרי, האם נראה לך שצריך לשלוח אותם לתוכנית טיפול משפחתית?" שולפת אותי המנהלת בפינצטה היישר מתוך מערבולת של זכרונות...

אני מתנערת כמו כביסה ברוח ומתעשתת מול השמש. "שיחות דיאדי תהיינה מתאימות יותר, לפחות בשלב ההתחלה". כך הציפור הפנימית שלי משמיעה את קולה.

שרה יפת נעמדת בתורה ומבקשת להציג עמדה תומכת חליפית. "לא בטוח שנכון להחמיץ תוכנית מותאמת כוללנית, לפחות לתקופת נסיון".

אני מתעניינת בפרטים שהיא מציגה ומגלה שיש בהם טעם. "אסור לי להשיב לך בשליפיה", אני זהירה. "תני לי לחשוב על זה עד לישיבה הבאה..."

גברת גרוטר, היועצת של המרכז שלנו וכמעט מנהלת בעצמה, מסכמת את כל הנאמר על הכתב. "מתי תגישי חוות דעת?" היא מרימה את הראש מתוך הטפסים והעט שלה נובע, אני מתנצלת ומבקשת דד-ליין פתוח, לא רוצה לפעול על 'אוטומט' כשאני מתעסקת עם נפשות.

"אז כמה סוכר לשים לך?" רודפת אחרי אלישבע במרץ נעורים של מדריכות, איך עוד לא קלטה שאני מתחמקת מן הכוס הזו?! קפה לא מרווה אותי בשעת האסיפה. בטח לא כשמכונת הצילום פולטת כמו גייזר טפסים ודו"חות, ואני

שומעת מתוכם בכי חרישי אל הכרית וצחוק עצוב ומזויף.

חברותיי לצוות משחילות את הדפים בזריזות ידיים מרשימה, ורק אני מסורבלת תנועה, לא מסוגלת לגלגל יתמות לתוך ניילונית. לא מצליחה לתמצת בדידות בחותמת משרדית אחת.

אלישבע אוספת את הכוסות הריקות לערימה בוצנית ומטפטפת, גברת גרוטר עוברת בין המזגנים ומכבה אותם לפי הסדר. כנראה עוד תפקיד הומניטרי שלקחה על עצמה כדי לחסוך במשאבים ועלויות למרכז.

עוד ישיבת צוות ננעלת עכשיו, אני שוטפת פנים ונוחתת שוב אל המציאות.

"שרי פריד", מתנשפת המנהלת ורצה אחריי לכיוון המדרגות, "בואי רגע לצד". היא מכבידה קלסר בזרועותיי.

"זוהי פניה דחופה מאחד הסמינרים הטובים. קריאה של קודש ממש. אין לי ספק שאת, רק את..."

בקושי שניה אחת נשארתי לי כדי לבלוע את הרוק. המילים בוערות בה הלאה. "תביני, זה תיק שהגיע אלינו ברגע האחרון, עוד לא הספקתי לשוחח איתך עליו. אני בטוחה שמכל הצוות המקצועי שלנו ב'מרכז להעצמת ילדים ונוער' - את המתאימה ביותר לטפל בסיפור הזה..."

אהם. אני שותקת ומהמהמת גם יחד.

"וכבר הזמנתי את הנערה לפגישת היכרות איתך, היא צריכה להגיע עוד עשר דקות. אני סומכת עלייך. בהצלחה שרי!"

"הלואי!" זו המילה היחידה שאני מצליחה להפיק. הלב משתולל בי.

תחושת הבטן מגלה לי את הסיפור שאקרא בשורות הבאות.

שלוש נגיעות בדלת.

אלו כנראה הדפיקות שלה.

אני מזמינה אותה להיכנס, והיא עומדת-דורכת-מרחפת על המפתן. המבט שלה עצוב והיא מעדיפה להפנות אותו אל הרצפה.

עכשיו תורי למקד את המבט ואני מרימה אותו מן הדו"ח אליה. אני רואה אותה בבהירות. היא לא גבוהה ולא נמוכה. לא רזה ולא עגלגלה. עוד נערה רגילה מתוך שלושים ושתיים תלמידות מיומן הכיתה. וכל כך לא.

אני מציעה לה כסא ומיץ תפוזים, יש לי גם קוביות קרח במקפיא. "ואם תרצי, יש גם שתיה חמה. את אוהבת תה מנטה או שוקולטה?" היא מושכת כתף ומקפיאה צוואר. דבר היא לא אוהבת עכשיו. מזמן כבר הפסידה במערכה.

אל החדר הזה הגיעה בחשש. קצת בבהלה. שלחו אותה מהסמינר, אז היא ילדה טובה ובאה.

"שלום", היא ממלמלת בקול רפה והמיתרים שלה כבר יבשים. מתי כבר תישמע הזעקה שלה, גם כשהיא בתדר הנמוך ביותר?!

אני לא מעיקה בשאלות ואין לי צורך שתכביר במילים. אני מכירה את הדמות הזו הכי מקרוב שאפשר. כן, גם אני הייתי שם, בדיוק בכסא הזה. אולי דווקא על שרפרף או על דרגש ללא משענת. נערה יתומה מגיל שישה שבועות.

הדמעה העקשנית הזו שוב ממלאת את עיניי. אני נבהלת. לא תכננתי ככה.

לפעמים גם עובדת סוציאלית צריכה בעצמה שיגישו לה כתף להניח בה דמעות.

כמו אני, עכשיו.

